

Harakiri

Van Lanschot-bankier Floris Deckers brak in Nederland de ban door in NRC Handelsblad zijn excuses aan te bieden voor de rol die de banken hebben gespeeld in de crisis waar we nu inzitten. Er waren al in zijn tijd bij ABN Amro symptomen in de financiële sector waar hij zich ongemakkelijk bij voelde. Deckers trekt het zich aan dat hij daarover niet aan de bel heeft getrokken. De vraag is wat de top-

De export zal eerst moeten oprabbelen, bijvoorbeeld naar Oost-Europa, en we moeten onze financiële sector weer op poten zetten na de sanering door de crisis. Dat kan wel een paar jaar duren.

NOUT WELLINK (DNB)
IN GPD-BLADEN

mannen van de andere banken nu gaan doen. Een vergelijkbare uitspraak kan financieel grote gevolgen hebben als je daardoor een rechtszaak verliest van gedupeerde beleggers. En die zijn bij Fortis en ING talrijker en groter dan bij Van Lanschot.

Afstanddoen van bonussen die ook maar iets te maken hebben met de gang van zaken in de afgelopen drie jaar zou een gebaar zijn dat de bestuurders die geen 'sorry' durven zeggen in het reine kan brengen. In de eerste

plaats met de publieke opinie, maar anders toch tenminste met zichzelf. De Republikeinse senator **CHARLES GRASSLEY** riep de afgelopen week in dit verband de bestuurders van AIG op tot een soortgelijke actie, nadat bekend was geworden dat er bij het zonder staatssteun absoluut failliete AIG nog doodleuk ouderwetse bonussen worden uitgedeeld. "Neem ontslag of pleeg zelfmoord", was zijn advies, verwijzend naar de Japanse traditie waarin iets waarvoor

men zich te zeer schaamt vanzelfsprekend tot harakiri leidt. Eergevoel, daar ontbreekt het de meeste westerse bestuurders nog altijd aan, helaas.

Misschien gaat het wat ver om hier een oproep te plaatsen dat iedere bankbestuurder maar een Japans zwaard in zijn ingewanden plaatst, maar het weigeren van een bonus is toch wel het minste dat een bankbestuurder kan doen om zijn eer hoog te houden. ■

Bonusreparatiescenario

Shell is in de jaren zeventig bekend geworden met de scenarioanalyses. Scenario's moesten volgens Shell niet de zekerheden opzoeken, maar zich richten op de onzekerheden en deze structureren. Toen niet veel later de oliecrisis uitbrak, bleek de scenarioanalyse een schot in de roos. De scenario's van het pensioenfonds van Shell blijken echter minder goed uit te pakken. Daar ligt de dekingsgraad waarschijnlijk zelfs onder de 80 procent.

Ook voor de langetermijnbeloning van de topmanagers heeft Shell scenario's opgesteld. Als het aandeel Shell in de periode 2006-08 het in een groep met vier andere grote oliemaatschappijen het beste zou doen, kreeg topman **JEROEN VAN DER VEER** 310.000 gratis aandelen. Bij plek twee kreeg hij er 232.500 en bij

plek drie nog altijd 124.000 aandelen. Maar presteerde het aandeel gedurende drie jaar minder dan de directe concurrenten, dan kreeg Van der Veer geen gratis aandelen. Vorig jaar stond Shell op plek vier van de vijf, dus zou Van der Veer geen gratis aandelen krijgen. Maar gelukkig had de Shell-top met dit negatieve scenario rekening gehouden. De commissarissen hadden namelijk een speciale bevoegdheid om hem toch een aandelenbonus van 2 miljoen euro te geven.

Wie dacht dat na het cadeautje van vorig jaar dit scenario zich niet meer zou voordoen, komt bedrogen uit. Ook dit jaar eindigt het Shell-aandeel op plek vier, waardoor de aandelenbonus aan de neus van Van der Veer voorbij zou gaan. Gelukkig zijn er altijd nog commissarissen en het bonusreparatiescenario. Van der Veer wordt weer gematst, nu voor circa 1,7 miljoen euro. En hij krijgt vlak voor zijn pensioen nog eens 309.000 nieuwe prestatieaandelen, ofwel driemaal zijn jaarsalaris. Onder andere Wim Kok en de Duitse bankier Josef Ackermann gunnen Van der Veer daarmee een flinke tegemoetkoming op zijn pensioenpotje van 20,3 miljoen euro. Nu maar hopen dat het pensioenfonds van Shell er zuinig mee omgaat. ■

Arbitrage fnuikt Pehac

Het fonds Pehac, dat in de zomer van 2007 ruim 115 miljoen euro ophaalde om hotels in Europa op te kopen maar daar niet in slaagde, is deze week door zijn eigen aandeelhouders afgeschoten. De onderneming werd slachtoffer van activistische arbitragefondsen die de aandelen van deze 'special purpose acquisition company' (spac) onder de intrinsieke waarde opkochten met het simpele doel te pleiten voor liquidatie om zodoende een snelle winst te realiseren. Het grote percentage aandeelhouders (98%) dat ervoor stemde om het bedrijf op te doen, verraadde dat dit de arbitragefondsen aardig is gelukt.

Topman **WILLEM JAN VAN DEN DIJSEL** becijferde dat de arbitragepartijen gezien de forse gemiddelde discount van het aandeel ten minste 15 procent rendement hebben gemaakt.